

Trofasthet

Trofasthet. Ett väldigt vackert ord. Omodernt kanske i denna tid när allt ska gå så fort. Då karriär och högre lön innebär att man måste lämna för något nytt. Då viljan att stanna kvar inte anses lika fin som viljan att pröva något nytt. Det är inte fel att pröva nytt. Det borde bara anses likvärdigt med att stanna kvar.

Även om man känner sig trygg i den uppgift eller jobb man har är det lätt att ryckas med när andra rör på sig. "Är jag verkligen på rätt plats?" "Ska jag inte göra något annat jag också?"

Tror man kan vara trofast i båda fallen. Tror man kan vara trolös i båda fallen. Kanske handlar det om vilken drivkraft man har för sina val. Är jag trogen mot det jag upplever är min uppgift eller drivs jag av yttre ting?

Ännu mer handlar trofasthet om relationer, ytterst relationen till Gud. Någon som står fast, som aldrig sviker, som alltid finns där.

Människor kan svika. Människor kan bryta det de lovat. Visa sig vara något annat än man trodde. De man trodde skulle stå kvar gjorde inte det. Sådant gör ont så att hjärtat kan gå sönder.

Och samtidigt så har jag handlat likadant själv och kommer

förmodligen att göra det igen. Inte för att jag vill men för att det inte alltid är lätt att vara människa. Det är inte alltid lätt att välja rätt.

Tänker på Petrus. Inte ville han svika Jesus, ändå gjorde han det. Måste ha känts som det totala misslyckandet.

Från andra sidan sett. Att bli sviken och förnekad. Så lätt att lämna, säga upp bekantskapen. Gå sin väg. Helt förståeligt.

Gud gör inte så.

Kvinnorna vid Jesu grav mötte en ängel med en särskild hälsning till Petrus:

Mark. 16:5-7 De gick då in i graven och såg en ung man sitta på höger sida, klädd i en lång vit dräkt, och de blev förskräckta. Men han sade till dem: "Var inte förskräckta! Ni söker Jesus från Nasaret, den korsfäste. Han har uppstått, han är inte här! Se, här är platsen där de lade honom. Men gå och säg till hans lärjungar och särskilt till Petrus: Han går före er till Galileen. Där ska ni få se honom, så som han har sagt er."

Säg särskilt till Petrus att han ska få se sin mästare igen. En barmhärtighetens hälsning till den som svikit. En hälsning från en trofast Gud. Den som står kvar.

Är så tacksam för att Bibeln är full av berättelser om vanliga människor. Vanliga människor som misslyckas med allt möjligt. Är så tacksam för att Bibeln är full av berättelser om hur Gud ändå är trofast mot dessa människor, hur Han kan använda dem i både stort och smått. Trots deras misslyckanden. Eller kanske tack vare dem.

5 Mos. 32:4 Han är Klippan, fullkomliga är hans gärningar, för alla hans vägar är rätta. En trofast Gud utan svek, rättfärdig och rättvis är han.

Vi sviker och blir svikna. Gud är ändå trofast. En klippa som står kvar. Som inte rubbas.

Kanske behövs våra misslyckanden för att vi verkligen ska upptäcka vem Gud är. Den som aldrig sviker. Den trofaste.

En klippa att bygga sitt liv på.

Jesus gav Simon namnet Petrus när han kallade honom till lärjunge. Petrus, klippan.

Misslyckandet var inte slutet. Det var en början på något nytt. Något hållbart.

Till sist, lyssna gärna på sången ["Hälsa särskilt Petrus"](#) med Liza Lundqvist. Fick den sänd till mig en gång när jag behövde höra den. Kanske någon annan behöver det också.

Hälsa särskilt